

оплодили, опустошили и отминали... И изведнаж, почувствува че отсреща, легнал с отворени, напрегнати очи, той, също така е в някакъв чужд свят, далечен, както никога не е бил до сега. Горещ прилив на угризение и нежност я потопа и тогава без да се двоуми тя стана и отиде при него. Така, в тая топла мъжка пригръдка, тя вече не мислеше, не виждаше, не помнеше нищо. Тук вече тя не беше объркана, спасяваше се от самата себе си.

Той разбра и ръката му помилва приклонената малка глава. Колко по-щастливи са те! — с горчивина и някаква смътна враждебност помисли той. — Тяхното последно убежище, все пак, остава мъжът. А ние?..

И изведнаж, без никаква видима връзка, каточе да потвърди още по-ясно пълната негова откъснатост от всичко наоколо, в паметта му изникна една забравена, противна на времето, случка, която сега той си припомняше с всички подробности, в някакво хладно, безучастно изследване. Беше отдавна, друга хотелска стая, в друг малък градец... Чужда, случайна жена, с която пътуваха заедно във влака. Бяха единствени пътници за онзи град. От га-